

A BEMERÍTKEZÉS SZERTARTÁSA

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

Tartalomjegyzék

I. A „SZERTARTÁS” SZÓ JELENTÉSE

- A. Meghatározás
 - 1. Szentség
 - 2. Szertartás
- B. A szertartás feltételei
- C. A szertartások száma
- D. A szertartások megtartásának fontossága

II. A BEMERÍTKEZÉS SZERTARTÁSA

- A. A bemerítkezés jelentése
- B. A bemerítkezés, mint szertartás feltételei
- C. A bemerítkezés szabálya
- D. A bemerítkezés módjai
 - 1. Nem-bemerítő módok
 - 2. Bemerkítés
- E. A bemerítkezés alanyai
 - 1. Csecsemő keresztség
 - a. A csecsemő keresztség okai
 - b. A csecsemő keresztség melletti érvek
 - (1) A körülmetélés antitípusa
 - (2) Családnak szóló ígéretek
 - (3) A csecsemők beszámítása a családhoz tartozók keresztségébe
 - (4) Egyházi hagyomány
 - c. A csecsemő keresztséggel szembeni érvek
 - 2. Hívók bemerítkezése
- F. A bemerítkezés és az üdvösség viszonya
 - 1. Számos, üdvösségre vonatkozó rész
 - 2. Pál kijelentése
 - 3. Néhány problémás rész
 - a. Márk 16:16
 - b. János 3:5
 - c. Apostolok Cselekedetei 2:38
 - d. Apostolok Cselekedetei 22:16
 - e. I. Péter 3:20-21
- G. Újra bemerítkezés

Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében. Máté 28:19

A bemerítkezés, és az úrvacsora a gyülekezet két szertartása. Ezt a tanulmányt két részben tárgyaljuk: a „szertartás” szó jelentését, és a bemerítkezés szertartását.

I. A „SZERTARTÁS” SZÓ JELENTÉSE

Négy területen vitatjuk meg, hogy mi is pontosan egy szertartás: először a meghatározását nézzük meg, másodsor a szertartás feltételeit, harmadszor a szertartások számát, és negyedszer a szertartások szükségszerűségét.

A. Meghatározás

Ahhoz, hogy átfogó képet kapjunk a „szertartás” szóról, kezdjük a tanulmányt a szó meghatározásával. Fontos különbséget kell tennünk a „szentség” és a „szertartás” fogalma között.

1. Szentség

Keresztény körökben a „szentség” szó azt az elképzelést foglalja magában, hogy a szertartás gyakorlása valamilyen formában sikeresen közvetíti a kegyelmet a résztvevőknek. Ennek az átruházott kegyelemnek a mértéke egyes csoportok szerint különbözik. A római katolikus egyházban a szentségek megváltói kegyelmet közvetítenek. A reformáció során további elképzelések születtek a szentségekről. A szentség protestáns meghatározása szerint Krisztus által bevezetett szent szertartás, a hívők felé képviselik, megpecsételik, és alkalmazzák érzékelhető jelek által Isten Krisztusban való kegyelmét, és a kegyelem szövetségének előnyeit, a hívők cserébe kifejezik hitüket, Isten melletti elkötelezettségüket.

A protestáns nézet szerint a szentség a kegyelem valós eszköze, amelyet a Messiás személyesen jelölt ki, és alkalmazott, hogy szabadítását közvetítse népének, így részesülve az áldásokban, amelyek a szentségek istenileg kijelölt jelei és pecsétjei. Szerintük a hatás nem a szertartás elemeiben van, hanem Jesua áldásának, és Lelke munkájának köszönhető. Ráadásul a kegyelem átadása csakis a felnőttekre érvényes, amennyiben hit által fogadják el. A megváltó és megszentelő befolyás csakis a hívőkre vonatkozhat. Ismétlem, a protestáns nézet szerint a résztvevő automatikusan megkapja a kegyelmet.

2. Szertartás

A szertartás a Messiás által előírt szertartás vagy gyakorlat, amelyet az egyház hajt végre a keresztény hit üdvözítő igazságának külső jeleként. Ahelyett, hogy a szertartásokra a kegyelem közvetítőjeként tekintenénk, helyesebb rájuk az üdvözítő igazság látható jeleiként tekinteni, s ezért jobb a „szertartás” kifejezés a „szentség” kifejezésnél.

B. A szertartás feltételei

Miként határozhatjuk meg, hogy valami szertartás-e vagy sem? A szertartás feltételeit úgy határozhatjuk meg legjobban, ha három próbának vetjük alá. Ha mindhárom dolog jelen van, akkor szertartásnak minősül az adott tett.

Először is, Jesua parancsolta-e meg? Ő parancsolta meg a hívőknek, hogy ezt gyakorolják? Természetesen több dolgot is megparancsolt a hívőknek, ám ezek közül nem mind lett szertartás. Amit azonban nem a Messiás parancsolt meg, nem lehet szertartás.

A szertartás második próbája ez: betartották-e az Apostolok Cselekedetei könyvében? Látunk-e példákat arra, hogy a gyülekezet az Apostolok Cselekedetei könyvében gyakorolta ezt?

A harmadik jellemzője pedig ez: kifejtették-e az apostoli levelekben? Az apostoli levelek leírják-e a szertartás teológiai jelentőségét?

C. A szertartások száma

Hány szertartás létezik? A római katolicizmusban összesen hét szertartás van. Ezeket a hét szentség néven ismerik. A hét szentség a felszentelés, konfirmálás, házasság, az utolsó kenet, a bűnbánat, a megkeresztelés, és az eucharisztia (oltáriszentség), vagyis az úrvacsora.

A különböző testvérgyülekezetek hite szerint három szertartás létezik: a keresztség (bemerítkezés), az úrvacsora, és a „lábmosás”. A lábmosást János 13:12-15 alapján tekintik szertartásnak, ahol Jézus megparancsolta nekik a 14. versben: *néktek is meg kell mosnotok egymás lábait*. Hiszik, hogy a lábmosás az engesztelés jele csakúgy, ahogyan a bemerítkezés és az úrvacsora is az engesztelés jele, ezért a lábmosás a harmadik szertartásuk.

A lábmosás valóban szertartás? Ebben a részben a szövegösszefüggés nem a lábmosást hangsúlyozza ki, hanem az alázatot. Ráadásul ugyanebben a szöveggörnyezetben a lábmosás nem a bűnbocsánatot szimbolizálja, hanem a hívő lelki megtisztulását, aki már részese volt a bűnbocsánatnak. Ez a rész tehát a lábmosást nem szertartásként tanítja.

Végül, a lábmosás nem felel meg mindhárom feltételnek. Bár a Messiás mondta, az Apostolok Cselekedetei könyvében nem látjuk a gyakorlatot, és az apostoli levelekben sem látunk teológiai kifejtést erről.

Hány szertartás létezik tehát? Csak kettő felel meg az összes feltételnek: az úrvacsora és a bemerítkezés.

D. A szertartások megtartásának fontossága

Miért fontos megtartania szertartásokat? A római katolikus és a lutheránus hit szerint azért kell gyakorolni őket, mert újjáteremtő értékük van; vagyis megváltói értékük. A Biblia azonban nem tanítja, hogy a szertartások gyakorlására ehhez szükség van.

A szertartások gyakorlásának biblikus oka egyszerűen az engedelmesség; a hívők azért teszik, hogy engedelmeskedjenek a Biblia parancsának.

II. A BEMERÍTKEZÉS SZERTARTÁSA

A bemerítkezés (keresztség) szertartását hét területen vitatjuk meg: jelentése, feltételei, szabályai, módjai, alanyai, viszonya az üdvösséghez, és újra bemerítkezés.

A. A bemerítkezés jelentése

A keresztség (bemerítkezés) egyik meghatározását a westminsteri hitvallás tartalmazza, amelyet számos protestáns egyház használ: „A keresztség az egy szentség, amikor az Atyának a Fiúnak és a Szentléleknek nevében a vízzel való megmosás hangsúlyozza és megpecsételi a Krisztusba történt beoltásunkat, és a kegyelem szövetsége előnyeiben való részesülésünket és bátorításunkat, hogy Isten kegyelmének a kedvezményezettjei vagyunk”.

Ezt a meghatározást öt pontra bonthatjuk. Először is, isteni szertartásról van szó. Másodszor, a hívők számára a kegyelem eszköze. Harmadszor, a kegyelem szövetségének jele (hangsúly) és pecsétje. Negyedszer, folyamatos kötelezettségnek szánták. Ötödször pedig, Isten ígérete szerint megadja a keresztség által kijelölt előnyöket. A protestáns álláspont szerint a kegyelem közvetítése része a keresztségnek, és a kegyelmi szövetség néven ismert teológiai fogalomhoz kapcsolják, ám ezt az Írásban sehol sem találjuk.

Létezik egy jobb meghatározás is, ami a bemerítkezés zsidó eredetéhez jobban köthető: „A bemerítkezés egy személlyel, üzenettel vagy csoporttal való azonosulás vagy társítás”.

Az „azonosulás” a legfontosabb szó annak leírásában, hogy mit is jelent pontosan a bemerítkezés. A judaizmusban például létezett a prozelita (betért hívő) bemerítkezés: amikor

egy pogány betért a judaizmusba, bemerítették, ekkor azonosult a judaizmussal és a zsidó néppel. Akiket Keresztelő János merített be, János üzenetével azonosultak, és elkötelezték magukat a Messiás elfogadására, amikor az megjelenik. A hívők vagy a keresztények bemerítkezését is az „azonosulás” szóval jellemezhetjük a leginkább. Az egyén három dologgal azonosul: a Messiás halálával, eltemetésével, és feltámadásával.

Öt görög szó határozza meg a „bemerítkezés” szó jelentését. Az első szó a *bapto*, jelentése „mártani”, ezt háromszor használják az Újszövetségben. A második szó a *baptizo*, jelentése „bemeríteni”, ezt a szót nyolcszor használják. A harmadik szó a *baptisteis*, vagyis „bemerítő”, négyszer használják. Az negyedik szó a *baptisma*, jelentése „bemerítkezés”, huszonkétszer használják. Az ötödik szó a *baptismos*, kilencszer használják, és kétféleképpen fordítják: „bemerítkezés” vagy „mosakodás”.

B. A bemerítkezés, mint szertartás feltételei

A második terület lényege az, hogy a bemerítkezés a szertartás mindhárom feltételének megfelel. Először is, a Messiás parancsolta meg (Máté 28:18-20). Másodszor, gyakorolják az Apostolok Cselekedetei könyvében (ApCsel 2:38,41; 8:12-13,36,38; 9:18; 10:47-48; 16:15,33; 18:8; 19:5). Harmadszor, az apostoli levelekben is kifejtették őket (Róma 6:3-5; Kolossé 2:11-12).

C. A bemerítkezés szabálya

A bemerítkezés szertartásának harmadik területe annak szabályai, amelyet Máté 28:18-20-ban a Messiás adott meg: *megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében*. Ez a szabály megkülönbözteti a hívők bemerítkezését a kor egyéb, elterjedt szokásaitól, mint a prozelita bemerítkezésétől, amit a judaizmusba betért pogányokon gyakoroltak, és a János bemerítkezésétől is.

Egyesek azt tanítják, hogy a bemerítkezést csak Jézus nevében kell végezni, mert az Apostolok Cselekedetei csak azt említi, hogy a Messiás nevében kereszteltek. Ők azonban félreértik azt a zsidó kontextust, amelyből a keresztény bemerítkezés eredt. A bemerítkezés már jóval az egyházi gyakorlat előtt zsidó szertartás volt. Amikor az Újszövetség arról beszél, hogy a Messiás nevében merítkezzenek be, sosem használja a „csakis” szót. A Messiást vagy Jézust említi, és az Atyát vagy a Szentlelket azért nem, mert nem lettek volna elegendőek a többi bemerítkezéstől való megkülönböztetéshez. Amikor az Újszövetség azt mondja, „Kereszteljétek Jesua nevében”, az egyszerűen azt jelenti, hogy az egyén a hívők bemerítkezésében vett részt, nem János, nem a prozelita, és nem bármi egyéb bemerítkezésben, amiket akkoriban gyakoroltak. A „kereszttség (bemerítkezés) Jézus nevében” kifejezés egyszerűen az összes többitől különböztette meg ezt a bemerítkezést, és ugyanazt jelenti, mint a hívők bemerítkezése (kereszttsége). Ennek ellenére a szabály az, hogy a bemerítkezés alatt a következő kifejezésnek kell elhangzania: „Az Atya, a Fiú, és a Szentlélek nevében”.

D. A bemerítkezés módjai

A negyedik az a vitatott kérdés, amely a bemerítkezéshez ragaszkodók, és a kereszttség nem-bemerítéssel történő módjaihoz, például a ráöntéshez vagy meghintéshez ragaszkodók között zajlik.

1. Nem-bemerítő módok

Ez alatt a címszó alatt két gyakorlatot kell megemlítenünk. Az egyik a leöntéssel való keresztelés, vagy ráöntés, a másik pedig a meghintés. A nem-bemerítő gyakorlatok alátámasztására hat fő érvelés létezik.

Az első érv az, hogy a *baptizo* szót másodlagos értelemben használják, miszerint az „valaminek a befolyása alá hozni”, s ezt a ráöntés írja le a legjobban. Igaz, hogy a *baptizo* szót lehet a szó másodlagos értelme szerint is magyarázni, a gond az, hogy az Írás a többi helyen nem így magyarázza ezt a szót. A magyarázatnak először is az elsődleges jelentésre kell alapulnia. Amennyiben az elsődleges jelentés egyértelmű, sosem fordulunk a másodlagos jelentéshez. Csak akkor fordulnak a másodlagos jelentéshez, ha az elsődlegesnek abszolút nincs értelme. Egyetlen olyan részben sem szükséges a másodlagos jelentéshez fordulnunk, ahol a *baptizo* szót használják. Ebben az esetben ráadásul a másodlagos jelentés, a tett alapján nyelvtanilag képzett jelentés nem a szó jelentése. A „befolyás alá hozni” kifejezés nem a *baptizo* szó másodlagos jelentése, hanem magának a bemelegítés tetteinek másodlagos jelentése. A szó elsődleges jelentése minden esetben a „bemelegíteni”.

A második érv a nem-bemelegítő mód alátámasztására az, hogy mivel a bemelegítés képe a Szentlélek leszállása az emberre, így ennek a leöntéssel való keresztesítés a legjobb megjelenítése. Ennek ellenére az Írásban nem így kapcsolódik egymáshoz a vízkeresztesítés és a Lélek keresztesítése. A Lélek keresztesítése teljesen behelyezi a hívőt a Messiás testébe, így a bemelegítés sokkal jobb képe ennek a spirituális igazságnak.

A harmadik érv szerint a bemelegítés lehetetlen vagy valószínűtlen volt olyan esetekben, mint Apostolok Cselekedetei 2:41, ahol túl sok ember volt jelen; Apostolok Cselekedetei 8:38, ahol túl kevés víz volt; Apostolok Cselekedetei 10:47, és 16:33, ahol túl kevés víz volt a házban. Ám az Apostolok Cselekedetei könyvében ezekben a részekben valóban lehetetlen vagy valószínűtlen volt a bemelegítés? Apostolok Cselekedetei 2:41-gyel kapcsolatban a régészeti felfedezések szerint Jeruzsálemben számos vízmedence volt mind rituális, mind nem-rituális bemelegítési célokra. Jeruzsálemben tehát számos medence volt ahhoz, hogy mind a háromezer embert bemelegítsék, akik pünkösdkor, az egyház születése napján tértek meg. Apostolok Cselekedetei 8:38-at illetően pedig a bemelegítés pontos helye ismeretlen, ám azon a területen számos tó van, amelyek megfelelőek voltak a bemelegítésre. Apostolok Cselekedetei 10:47, és 16:33-ban pedig római otthonokról van szó, és ott voltak medencék vagy fürdők, ahol a bemelegítést el lehetett végezni.

A negyedik érv a nem-bemelegítő mód alátámasztására a Zsidókhoz írt levél 9:10-re alapul, ahol a *baptizo* szót használják az ószövetségi meghintés szertartásának leírására. Az itt használt szó azonban nem a „meghintés”, hanem a „mosás”. Az ószövetségi törvények megkövetelték, hogy a mosás során a templomi edényeket teljesen alámerítsék vízben. Az edényeket nem hintéssel, vagy fröcsköléssel tisztították meg. Bárki, aki már mosogatott edényeket nem tekintené tisztának az edényt akkor, ha csak meghintené őket vízzel. Épp ellenkezőleg! Az edényeket úgy tisztították meg, hogy vízbe merítették őket. Továbbá szeretnék rámutatni arra is, hogy az ószövetségi törvények szertartásaiban a vért hintették, nem a vizet. A görög nyelvben a *bapto* jelenti a „mártani” szót, ám a szertartások tekintetében a Biblia nem ezt a szót használja. Egy sokkal intenzívebb szót, a *baptizo*-t használja, ami még inkább bizonyítja az állításunkat; a *bapto* jelentése mártani, ám a szó intenzívebb alakja, a *baptizo* jelentése „teljesen bemelegíteni, alámeríteni” az eszközt.

Az ötödik érvelés a nem-bemelegítő módban hívők szerint a keresztesítés jelentőségére vonatkozik. Egyes nem-bemelegítők azt tanítják, hogy a keresztesítés a Messiás kereszthalálát képviseli. Azt állítják, hogy keresztesítés nem képviseli az Úr eltemetését, hiszen az engesztelést a keresztesítés szerezte; nem képviseli a feltámadást sem, mert a feltámadás nem tesz hozzá az engeszteléshez. Szerintük ezért nincs szükség a bemelegítésre. A válasz erre az állításra az, hogy a bemelegítést sosem a Messiás halálának módjával, hanem a halálának, eltemetésének, és feltámadásának tényével hozzuk összefüggésbe a Róma 6:3-5 és a Kolossé 2:11-12 szerint. Ebben a két részben a bemelegítéskor a hangsúly egyértelműen a temetés

tényén va. A beme­rítkezés nem csu­pán az enge­szte­lés tényét képvise­li, hanem a Messiás azon tetteit, amelyekkel enge­szte­lést szerzett, vagyis a halálával, az elte­metésével, és a feltáma­dásá­val. Továbbá Róma 4:25 szerint a feltáma­dás nélkül nem lenne enge­szte­lés, mert az szük­se­ges volt a megigazítás miatt. Azt állítani te­hát, hogy a te­metés és a feltáma­dás nem része az enge­szte­lésnek, és ezért a beme­rítkezés nem szük­se­ges, sem logikailag, sem bibli­kusan nem állja meg a helyét.

A nem-beme­rítő mód melletti utolsó érve­lés az, hogy ma a látható egyház három­ne­gyede nem végez teljes beme­rítke­zést. Mivel a három­ne­gye­dük nem me­rítke­zik be, hogyan tévedhet­nének? Ennek ellenére a többség gyak­ran tévedhet. Az igazságot so­sem a többségi szava­zat határozza meg, hanem az, hogy mit tanít róla az Írás. Egyetlen egyhá­zi feleke­zetenek sem áll jogában a Messiás parancsát mellőzni vagy módo­si­tani, mivel ezzel Jesua fölé helyezné magát.

2. Beme­rítkezés

Milyen alapon tanítják azt, hogy a beme­rítkezés az egy­etlen helyes módja a keresztsé­gnek? Tíz érve támasztja alá azt, hogy a beme­rítkezés a keresztsé­g egy­etlen igaz, bibli­kus formája.

Először is a görög *baptizo* szó első­dle­ges jelentése az, hogy „beme­ríteni, aláme­ríteni”. Fontos rámu­tatnunk, hogy az angol „kereszte­lés” (baptism) szó nem igazán angol szó. Pusztán a görög szó átirata. A „kereszte­lés” szó a görög *baptismos* szóból ered; a szó ezen alakjának fordítása pedig „beme­rítkezés”. Ha az eredeti angol (és magyar – szerk.) fordítók tisztessé­gesen fordítottak volna, minden előforduló *baptismos* szót „beme­rítkezésnek” fordítottak volna. Sajnálatos módon, mire angolra fordították a Bibliát, a meghintés, mint kereszte­lési mód elterjedt, és a fordítók közül is sokan „meghintők” voltak. Ahelyett te­hát, hogy lefordították volna a szót, inkább annak átiratát használták, és az angol (magyar) szövegben a „kereszte­lni” és „kereszte­lés” áll, ám ezeknek a szavaknak a jelentése „beme­ríteni” és „beme­rítkezés”.

Másodszor, a beme­rítkezés magya­rázza meg a legjobban a „be” és „ki” szavak jelentését. A keresztsé­g összefüggésében a Biblia azt mondja, hogy akit beme­rít­enek, beme­gy a vízbe és kijön a vízből; ezek a kijelentések egyértelműen a beme­rítke­zést jelölik (Máté 3:11,16; Márk 1:5,8,9-10; Apostolok Cselekedetei 8:38-39).

A harmadik érve a beme­rítkezés, mint a keresztsé­g egy­etlen helyes módja mellett az, hogy Jézust is így kereszte­lték meg (Máté 3:16, Márk 1:9-10).

A beme­rítkezés, mint a keresztsé­g igaz, bibli­kus módja melletti negyedik érve az, hogy János egyértelműen ezzel a módszerrel kereszte­lt (me­rített be) (János 3:23). E szerint a vers szerint Jánosnak az ország egy másik részére kellett utaznia, *mert ott sok volt a víz*. Ha a meghintés elegendő lett volna, János ott maradhatott volna, ahol volt, mert a Jordán folyóban mindig csordogált egy kis víz. Ám néhány cseppnyi víz nem lett volna elegendő, ezért János kénytelen volt olyan helyre menni, ahol *sok volt a víz*, ahol elegendő víz volt ahhoz, hogy beme­rítse az embereket.

Ötöd­ször, az Újszövetségben minden egyes esetben lehetőség volt a beme­rítkezésre. A kritikusok állításai­val szemben egy­etlen példát sem találunk az Újszövetségben, ahol a beme­rítkezés valószínűtlen vagy lehetetlen lett volna. Minden egyes esetben, ahol kereszte­ltek, nyilvánvaló, hogy a beme­rítkezés lehetséges volt.

A hatodik érve a beme­rítkezés, mint a keresztsé­g egy­etlen helyes módja mellett az, hogy a görög nyelvben külön szavak léteznek az öntésre és a meghintésre, ám beme­rítkezés esetén soha nem használják egyik kifejezést sem. Az öntés szó görög megfelelője az *epicheo*, a szó másik alakja a *katecheo*. Bár az Újszövetség használja ezeket a szavakat, so­sem a keresztsé­ggel kapcsolatban. A görög nyelvben létezik egy szó a meghintésre is, a *rantizo*. Bár ezt a szót is használja az Újszövetség, a keresztsé­ggel kapcsolatban egyszer sem fordul elő.

Amikor az Újszövetség a keresztségről beszél, mindig a „bemerítkezést” jelentő szót használja. Ezt a gyakori szót használták a görögül beszélők, jelentése: „valamit vízbe mártani”. Még a szó rituális jelentésétől elvonatkoztatottan is, amikor a görögök azt akarták például mondani, hogy „szeretném bemeríteni ezt a kést a vízbe”, a *baptizo* szót használták. A bemerítkezésre ugyanazt a szót használták, mint a keresztség szertartásra.

A bemerítkezés melletti hetedik érv az, hogy ez a szó írja le legjobban a Szentlélek keresztelő munkáját. Róma 6:3-5 a Lélek keresztségéről szól, nem a vízkeresztségről. Amikor az ember *Krisztusba keresztkedik meg*, belekeresztelkedik az ő testébe a Lélek által, s a hívő azonosul a Messiás halálával, eltemetésével, és feltámadásával. Erre a bemerítkezés a legjobb képi megjelenítés. Először is, a hívőt teljesen bemerítik a vízbe csakúgy, ahogyan a Lélek teljességgel behelyezte őt a testbe. Továbbá a bemerítkezés képe a Messiás halálának, eltemetésének és feltámadásának: a víz alá merülni a halál és temetés képe, a vízből kijönni pedig a feltámadás képe.

A bemerítkezés, mint a keresztség egyetlen helyes módja melletti nyolcadik érv az, hogy a bemerítés zsidó gyakorlat szerint mindig is a bemerítkezés volt. A zsidó prozelita bemerítés például bemerítkezéssel történt, ami arra utal, hogy János bemerítése, és a hívők bemerítése (keresztsége) ugyanilyen módon történt: bemerítkezéssel. A keresztség nem a pogány egyházzal (nem zsidó egyház) vette kezdetét, hanem a zsidó hívőkkel, akik a judaizmus szerint folytatták a bemerítkezés gyakorlatát, ám más értelmet és szabályt adtak neki. A zsidó bemerítés mindig bemerítkezéssel történt, így a zsidó hívők csakis így gyakorolták azt. A zsidó háttérrel rendelkező hívő sosem részesítette volna előnyben a meghintést vagy leöntést, kizárólag a bemerítkezést.

A kilencedik érv a bemerítkezés mellett az, hogy ez volt a korai egyház gyakorlata, mind a zsidó, mind pedig a pogány ágé. Az első században mind a zsidó, mind a pogány hívők kizárólag a bemerítkezést gyakorolták. A leöntés gyakorlata a második században terjedt el. A leöntés első megjelenésekor egy második századi dokumentumban, csak akkor említik, amikor a hívő a halálos ágyán feküdt, és túl beteg volt ahhoz, hogy elmeessen egy olyan helyre, ahol bemeríthetnék. Ebben az esetben, és csakis ekkor javasolták, hogy engedtessek meg a test vízzel történő leöntése. Ám ismétlem ez a leöntés is azt jelentette, hogy az ember teljesen vizes lett. Bár a második századi dokumentumnak nincs biblikus érvényessége, emlékeztetni kell azokat, akik ezt a módozatot használják, hogy ugyanez a dokumentum kiemeli: ez a gyakorlat kivétel a szabály alól, és nem válhat hétköznapi gyakorlattá. A meghintés mint keresztség pedig csak a Kr. u. tizenkettedik században kezdődött.

A tizedik érv a görög ortodox egyház gyakorlatának kiemelése. Ez az egyház számos ponton hasonlít a római katolicizmushoz, de latin helyett görög nyelvet használnak, ezért tudják mit jelent a *baptizmos* szó. Ebből következik, hogy a görög ortodox egyház a mai napig nem a meghintést gyakorolja, hanem kizárólag a bemerítkezést.

A keresztség egyetlen helyes módja tehát a bemerítkezés. Minden egyéb fajta gyakorlat, mint például a meghintés és a leöntés nem biblikus keresztség. Akiket csak meghintettek vagy leöntöttek, még nem estek át az igazi biblikus bemerítkezésen.

E. A bemerítkezés alanyai

A bemerítkezés szertartásának ötödik területe erre a kérdésre felel: ki megfelelő alanya ennek? Ezt a részt két területre osztjuk: a csecsemő keresztségre, és a hívő bemerítkezésére.

1. Csecsemő-keresztség

A csecsemő keresztséget három szempontból vitatjuk meg: az okait, a mellette szóló érveket, és az ellene szóló érveket.

a. A csecsemő keresztség okai

Bár számos csoport gyakorolja a csecsemő keresztséget, nem mindannyian ugyanabból a célból teszik azt. Mivel a csecsemő keresztséget nem említi a Biblia, más okokat kell keresniük rá. Általában ennek két fő okot adnak.

Először is, néhány csoport azért gyakorolja, mert hisznek a keresztség általi újjáteremtésben, hogy a csecsemő a keresztségen át üdvözl. Ez az epizkopálisok és lutheránusok nézete.

Másodszor, akik gyakorolják a csecsemő keresztséget, de nem hisznek a keresztség általi újjáteremtésben, a szövetség teológiára alapulnak, – például a presbiteriánus egyház és a holland protestáns egyház –, és hiszik, hogy a gyermeket így vihetik be a szövetség-családba. Ezért van az, hogy csak olyan gyermeket lehet megkeresztelni, akinek legalább egyik szülője hívő.

b. A csecsemő keresztség melletti érvek

A második szempont a csecsemő keresztség gyakorlásának védelmében használt érvek. Négy elsődleges érvet használnak: a körülmetélés antitípusát (beteljesülését), a családnak (háznépnek) szóló ígéretet, a csecsemők beszámítását a család keresztségébe, és az egyházi hagyományt.

(1) A körülmetélés antitípusa

Először is azt tanítják, hogy a keresztség a körülmetélés antitípusa (beteljesülése). Mivel a körülmetélést csecsemőkön végezték, ezért a keresztséget is csecsemőkön kell elvégezni. Amennyiben igaz lenne, hogy a keresztség a körülmetélés beteljesülése, akkor csakis a fiú csecsemőket lehetne megkeresztelni, hiszen csak őket metélték körül. Ráadásul a Biblia nem állítja, hogy a körülmetélés beteljesülése a keresztség lenne. A test körülmetélésének beteljesülése inkább a szív körülmetélése. Apostolok Cselekedetei 15-ben a körülmetélés szükségessége körüli ellentmondást nem azzal a kijelentéssel oldotta meg a jeruzsálemi zsinat, hogy a keresztség (bemerítkezés) helyettesíti a körülmetélést. Ezzel szemben rámutattak, a pogányok nem a törvény alatt állnak.

(2) Családnak szóló ígéret

A második legfőbb érv az a feltételezés, amely szerint a „háznépnek szóló ígéret” lehetővé teszi a csecsemő keresztséget. Az egyik ilyen ígért az I. Korinthus 7:14-ben található, ahol a gyermekek a hívő szülő miatt megszenteltek. De a keresztséget csak belemagyarázni lehet ebbe a részbe. Bizonyítatlan feltételezés csupán az a tanítás, amely szerint a családnak szóló ígéret lehetővé teszi a csecsemő keresztséget.

Ráadásul I. Korinthus 7:14 kijelenti, hogy a hitetlen szülőt is megszenteltté teszi a hívő házastárs. Ha tehát ezt a verset a csecsemő keresztség tanítására használják, akkor a hitetlen felnőttek keresztségét is tanítaniuk kellene, hiszen ők is szerepelnek ebben a részben. Ennek ellenére e nézőpont támogatói nem keresztelnek hitetlen felnőtteket. Ez pedig következtelen módja a vonatkozó rész kezelésének.

(3) A csecsemők beszámítása a családhoz tartozók keresztségébe

A csecsemő keresztség alátámasztására a harmadik fő érv szerint a háznál lévő keresztségbe (bemerítkezésbe) minden bizonnyal a csecsemők is beletartoztak. Ennek alátámasztására a következő verseket használják: Apostolok Cselekedetei 16:15,33, 18:8, és I. Korinthus 1:16, ahol kijelentik, hogy az egész háznépet megkeresztelték (bemerítették). Továbbá rámutatnak arra is, hogy minden bizonnyal csecsemők is voltak ebben a háznál.

Erre az a válasz, hogy a csecsemők beszámítása is csupán feltételezés, hiszen hasonlóképpen valószínű az is, hogy nem voltak csecsemők abban a háztartásban. Az én családomban például a szüleimen kívül hét gyermek van. Mindkét szülőm él még, csakúgy, mint az összes

gyermek. Én vagyok a legidősebb, s a legkisebb testvérem nálam huszonkét évvel fiatalabb. Mégis mindannyian elég idősek vagyunk ahhoz, hogy higgyünk és bemelegedjünk. Ha az egész háznépem bemelegedne, akkor sem lenne közöttünk egyetlen csecsemő sem. Ismétlem, a csecsemők beszámítása csupán feltételezés, hiszen annak is ugyanennyi a valószínűsége, hogy nem voltak csecsemők ott.

Úgy is válaszolhatunk erre az érvre, hogy még a háznál lévő bemelegítésnél is a hit előfeltétel volt. Ha az egész háznépet bemelegítették, az azért történt, mert az egész háznép hitt. Apostolok Cselekedetei 16:15-ben és a 40. vers esetében például azt látjuk, hogy az asszony házában mindenki hívő volt. Apostolok Cselekedetei 16:33-at illetően pedig a 34. vers megmutatja, hogy az egész háznép hitt. Nem voltak csecsemők, akik hittek volna.

Apostolok Cselekedetei 18:8 tekintetében pedig ugyanez a vers kijelenti, hogy hitt az egész háznép, és ezért bemelegedtek, a hit tehát megelőzte a bemelegedést. I. Korinthus 1:16-ot illetően a 16:15-ben ismét ugyanazt a házat említik, és ott mindenki elég idős volt ahhoz, hogy szolgáljon. Ha mindannyian elég idősek voltak a szolgálatra, akkor nem voltak gyerekek. Ha elég idősek voltak a szolgálatra, akkor elég idősek voltak ahhoz is, hogy higgyenek. Azért merítették be meg őket, mert hittek.

(4) Egyházi hagyomány

A csecsemő keresztség védelme érdekében használt negyedik érvelés célja az egyházi hagyomány alátámasztása.

Az egyik csecsemő keresztséget tanító és favorizáló teológus egyik teológia könyvében elismerte, hogy nincs ilyen biblikus parancs. Azt is elismerte, hogy az Újszövetségben egyetlen példa sem található a csecsemő keresztségre. Miután mindezeket elismerte, továbbra is a csecsemő keresztség gyakorlatát védte. Nyilvánvaló, hogy az egyházi hagyomány itt felülkerekedett a bibliai tanításon. Ezen érvelés egészen az ábrahámi szövetségig nyúlt vissza, rámutatva, hogy a körülmetélést csecsemőkön végezték. Hangsúlyozzuk, hogy a Biblia nem tanítja azt, hogy a keresztség a körülmetélés antitípusa lenne. Ráadásul lány csecsemőket is keresztelnek, ám lány csecsemőkön sosem hajtottak végre körülmetélést.

Másodszor ez a teológus azt állítja, hogy az ábrahámi szövetség azonos az új szövetséggel, s mivel az ábrahámi szövetségben a csecsemők is részt vettek, így az új szövetségben is részt kell venniük a csecsemőknek. A Biblia azonban sosem tekinti a két szövetséget azonosnak, s ez a teológus pusztán feltételezi ezt az elméletet, ám nem bizonyítja azt.

Harmadszor, ez a teológus azt állítja, hogy a csecsemők részt vettek a szövetségek nyújtotta előnyökben, és körülmetélték őket. Bár ez a kijelentés igaz, azt nem bizonyítja, hogy ez az új szövetségre is vonatkozna a keresztség tekintetében. Túl sokat „olvas bele” ebbe az állításba, és feltételezget.

Negyedik kijelentése az, hogy a keresztség a körülmetélés helyettesítője, és a kegyelem szövetségének jele és pecsétje. Erre az a válasz, hogy a Biblia nem is tanít a kegyelem szövetségének létéről, ráadásul a test körülmetélésének antitípusa nem a keresztség, hanem a szív körülmetélése.

Ötödik érvelése az, hogy az Újszövetség pusztán azért nem említi a csecsemő keresztséget, mert a felnőttek felé szóló szolgálatot hangsúlyozza. Az állítás részben igaz, de az Újszövetség azért nem említi a csecsemő-keresztséget, mert nem gyakorolták ezt, s nem azért mert csak a felnőtteknek szóló szolgálatot hangsúlyozza.

Ahelyett, hogy ezek az emberek a hagyományoktól Isten Igéjéhez fordultak volna, úgy döntöttek, hogy Isten Igéjétől fordulnak el a hagyományaikhoz. Az ilyen hagyománytisztelet képmutatás. A Biblia nem tanítja a csecsemő keresztséget, és egyetlen példát sem hoz fel rá.

c. A csecsemő keresztséggel szembeni érvek

A csecsemő keresztség harmadik szempontja hat ellene szóló érvet tartalmaz. Először is a keresztség (bemerítkezés) szó pontos jelentése azokra korlátozza ezt a gyakorlatot, akik tudatosan hitet gyakorolnak. A bemerítkezés azt jelenti, hogy az egyén egy személlyel, üzenettel vagy csoporttal azonosul. Olyan döntés ez, amit az egyénnek kell meghoznia. Egy csecsemő képtelen ilyen döntések meghozatalára, így nem minősül megkeresztelhetőnek.

Másodszor nincs újszövetségi parancs a csecsemők megkeresztelésére.

Harmadszor nem létezik újszövetségi példa csecsemők keresztselésére.

Negyedszer a korai gyülekezetben nem gyakorolták a csecsemő keresztséget. Az első egyértelmű csecsemő keresztség a harmadik században történt.

Az ötödik érv az, hogy a csecsemő keresztség a keresztség általi újjáteremtés szentségi (szakramentális) elvén alapul, és számos felekezet azért gyakorolja azt, mert hiszi és tanítja, hogy egy kis víz ráhíntásával a csecsemő meg lesz váltva. A csecsemő keresztség nem az Írásra alapul, hanem a keresztség általi újjáteremtés hamis tanítására.

A hatodik érv pedig a csecsemő keresztség ellen annak bizonyos gonosz hatásai. Először is gátat vet a személyes elkötelezettségnek. Amikor csecsemőként megkeresztelt emberekkel beszélünk, gyakran azt látjuk, hogy az üdvösség tekintetében arra a „keresztségi szövetségre” támaszkodnak, amit csecsemőként kaptak. Sosem kötelezték el magukat személyesen arra, hogy a Messiásban bízzanak az üdvösségükért. Egy, a kizárólag a szüleik döntésétől függő, rajtuk végrehajtott tettben bíznak. Az egyik gonosz hatás tehát az, hogy gátat vet a személyes elkötelezettségnek. Másodszor, ez a gyakorlat babonás bizalmat hozott létre a víz hatékonyságában. A csecsemő keresztség pártolóinak körében sokan babonás módon azt hiszik, hogy egy pár csepp víz segítségével csodálatosan vagy varázslatosan megtértek. A csecsemő keresztség harmadik gonosz hatása az, hogy újjáteremtetlen embereket hoz az egyház tagságába. Semmiféle garancia nincs arra nézve, hogy ezek a csecsemők felnőttként valóban hinni fognak. Ám a keresztség által automatikusan az adott egyház tagjaivá válnak; felnőttként is annak az egyháznak a tagjai lesznek akkor is, ha sosem lesznek hívők. Ennek eredményeként rengeteg újjáteremtetlen ember van ezekben az egyházakban, és valószínűleg ez a csecsemő keresztség legrosszabb hatása.

2. Hívők bemerítkezése

A téma második része a hívők bemerítkezése, ami azt jelenti, hogy valaki csakis azután minősül bemeríthetőnek, miután hitet gyakorol. Az Írás egyértelműen azt tanítja, hogy csakis azután meríthető be az ember, miután hisz. Apostolok Cselekedetei 2:38 például megparancsolja: *Térjete meg és keresztelkedjete meg*; a megtérésnek meg kell előznie a bemerítkezést. Apostolok Cselekedetei 2:41 azt állítja, hogy csak azok merítkeztek be, akik *elfogadták* Péter *szavait*; a hit megelőzte a bemerítkezésüket. Apostolok Cselekedetei 8:12 azt írja, hogy hittek, aztán bemerítkeztek; a hit megelőzte a bemerítkezést. Apostolok Cselekedetei 8:36 szerint semmi sem akadályozta az etiópai bemerítkezését, mert már hitt. Apostolok Cselekedetei 9:18-ban Pál előbb hitt, s csak utána merítették be. Apostolok Cselekedetei 10:44-48: csakis azután merítkezettek be a Kornéliusz házában lévő pogányok, miután egyértelművé vált, hogy megtértek, mert a Lélek rájuk szállt. Apostolok Cselekedetei 16:30,34: csak a hit gyakorlása után merítették be meg mindenkit. Apostolok Cselekedetei 18:8 miután hittek, bemerítették őket.

Ismétlem, az egyénnek először hinnie kell ahhoz, hogy bemerítkezzen, s ez az egy előfeltétel kizárja a csecsemőket abból, hogy eleget tegyenek ennek.

A hívők bemerítkezésére vonatkozóan szeretnék rámutatni a keresztség és körülmetélés közötti különbségtételre. A körülmetélést gyakran használják a csecsemő keresztség alátámasztására, ám a két gyakorlat között egyértelmű különbség van. A körülmetélés sosem

a gyermek hitéről tett bizonysgot. A körülmetélés a szülők hitéről és engedelmességéről tett bizonysgot, nem a gyermekéről. Nyolc napos korában az a gyermek nem hitt semmiben. A körülmetélés tehát a szülők hitét és engedelmességét mutatta meg, nem a gyermekét. A keresztség annak a hitéről és engedelmességéről tesz bizonysgot, akit bmerítenek.

F. A bmerítkezés és az üdvösség viszonya

A szertartás hatodik területe az, hogy egyes csoportok a keresztséggel járó újjáteremtést tanítják, vagyis azt, hogy az üdvösséghez elengedhetetlen a keresztség. Ezzel kapcsolatban három pontról beszélhetünk.

1. Számos, üdvösségre vonatkozó rész

Először is, a több mint kétszáz részben, ahol az üdvösséget említik, az üdvösség egyetlen feltétele a hit. Ha a bmerítkezés (keresztség) szükségszerű lenne az üdvösséghez, akkor minden olyan esetben megemlégették volna, ahol az üdvösség feltételeiről egyértelműen beszélnek.

2. Pál kijelentése

A második pont az, hogy Pál nem tekintette a bmerítkezést életbevágónak. Az I. Korinthus 1:14-17-ben Pál azt mondja, örül, hogy nem merített be sok embert a korinthusi gyülekezetben, így kizárta annak lehetőségét, hogy azt mondják a saját nevére merítette be őket. A 17. versben továbbá azt állítja, hogy Isten nem bmeríteni küldte őt, hanem hogy az *evangéliumot hirdesse*. Ha az szükséges lett volna az üdvösséghez, akkor Pál azt mondta volna, hogy az evangélium hirdetésére és bmerítésre küldte volna Isten. Az I. Korinthus 15:1-4-ben rámutatott arra, hogy az evangélium üdvözít (2. vers), s a bmerítés nem része ennek az evangéliumnak.

3. Néhány problémás rész

A harmadik pont az, hogy van néhány problémás rész, amelyet az emberek a keresztséggel járó újjáteremtés alátámasztására használnak.

a. Márk 16:16

A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig nem hiszen, elkárhozik.

Az első részben két dolgot figyelhetünk meg. Először is, valóban kérdés az, hogy Márk 16 vajon eredetileg része volt-e Márk evangéliumának, mert a legősibb és legjobb kéziratokban ez a rész nem is szerepel. Ostobaság olyasvalamire alapozni egy tant, ami nem szerepel ezekben a kéziratokban. A második válaszlehetőség az, hogy rámutatunk: nem tagadó mondatban szerepel a kijelentés. Nem azt írja, hogy ha nem hiszel, és nem merítkezel be, akkor elveszel, csak azt, hogy ha nem hiszel, akkor elveszel. Ha a bmerítkezés szükségszerű lenne, akkor azt is mondta volna, hogy ha hiszel, de nem merítkezel be, akkor is elveszel. A hitet és a bmerítkezést együtt említette, mert azokban a napokban a bmerítkezés azonnal követte a hitet. Azokban az időkben az emberek értették, hogy a bmerítkezés cselekedete azonosította őket egy üzenettel, személlyel, vagy csoporttal. Ma már annyi zűrzavar övezi a keresztséget, a bmerítkezést, hogy bölcs dolog elhalasztani az új hívő bmerítkezését addig, amíg lehetőség nyílik arra, hogy megtanítsák neki, mit is jelent az.

b. János 3:5

Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.

Ez a rész a víztől születésről szól, nem a bmerítkezésről. Ha arról szólna, akkor Jézus a bmerítésre használt szót alkalmazta volna. A víztől születés egy zsidó kifejezés volt, és a

„fizikai születést” jelentette. Nikodémusnak Jézus azt mondta, hogy „az, hogy valaki fizikailag zsidónak született, nem elegendő ahhoz, hogy belépjen a királyságba”.

c. Apostolok Cselekedetei 2:38

Péter pedig monda nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát.

A görögben a „bocsánatára” szó „-ra” végződése az *eis* szó. Ugyanezt a szót használják Máté 12:41-ben, ahol a jelentése „valami miatt”. Ebben a versben az *eis* szónak szintén így kellene hangzania „valami miatt”. Tehát azt mondja: „térjete meg és keresztelkedjete meg (merítkezzete be) a bűnök bocsánata miatt, vagy a bűnök bocsánata alapján”.

d. Apostolok Cselekedetei 22:16

Most annakóért mit késedelmezel? Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét.

Ennek a versnek két része van, amit külön is kell kezelni. Az első részben a *kelj fel* szó participium az eredetiben, a *keresztelkedjél meg* pedig felszólító mód; az „és” szó nem szerepel a görög szövegben. Egyszerűen ezt mondja tehát: „felkelvén keresztelkedjél meg”. A második részben a *mosd le a te bűneidet* felszólító mód, amit a *híván* participium követ. Ez a vers azt mondja, hogy a felkelést követi a bemerítkezés úgy, ahogyan az Úr nevének segítségül hívását a megbocsátás követi. Az ember úgy tér meg, hogy egyszerűen segítségül hívja az Úr nevét. Miután azonban segítségül hívta a nevét és megtért, *fel kell kelnie és megkeresztelkednie* engedelmes cselekedetként.

e. I. Péter 3:20-21

Engedetlenség voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten béketűrése a Noé napjaiban, a bárka készítésekor, a melyben kevés, azaz nyolc lélek tartatott meg víz által; A mi minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, a mi nem a test szennyének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által.

Ez a vers a lelkiismeret megtisztításáról szól, nem az üdvösségről. Ezek zsidó hívők voltak, akik nem estek át a bemerítkezés engedelmes lépésén, és rossz lelkiismerettel bírtak, mert engedetlenek voltak az Úrnak. Az író azt mondja nekik, hogy rossz lelkiismeretüket meg kell tisztítani. A lelkiismeret mindig ugyanolyan módon tisztul meg: az Úrnak való engedelmség által minden olyan területen, ahol az egyén engedetlen. Ebben az esetben a keresztség (bemerítkezés) parancsának voltak engedetlenek. A bemerítkezés a megtisztulás jele és jelképe, sosem a megtisztulás eszköze. A bemerítkezésre a tanítványság és engedelmség miatt van szükség, nem az üdvösséghez. Hihet valaki Jesuában, ám nem lehet tanítvány akkor, ha nem esett át a vízkeresztségen.

G. Újra bemerítkezés

A bemerítkezés szertartásának hetedik, egyben utolsó területe ez a kérdés: van-e bármilyen alapja az újrakeresztelkedésnek (újra bemerítkezésnek)? Van egy rész a Bibliában, az Apostolok Cselekedetei 19:1-7, ahol emberek újra bemerítkeztek. Ők Keresztelő János tanítványai voltak, akiket János merített be, ám sosem voltak a hívökként bemerítve. Ugyanis elhagyták az országot azelőtt, mielőtt János rámutathatott volna, hogy Jézus a Messiás. Ebben a részben Pál kiemeli, hogy János Jesua eljövetelét jövendölte meg. Miután hittek, Pál bemerítette őket a hívők keresztségébe. Mivel János bemerítése nem a keresztény hit alapján történt, újra be kellett merítkezniük.

Ha valakit biblikus módon merítenek be, akkor nincs alap az újra bemerítkezésre. Az újra bemerítkezést nem lenne szabad gyakorolni, amikor valaki egy új gyülekezethez csatlakozik,

bár néha megteszik. Az újra bemerítkezést nem lenne szabad gyakorolni, amikor valaki épp a Jordán folyó partján van, és ebben a folyóban szeretné ezt megtenni szertartásbeli okok miatt. Ha valaki nem megfelelő módon merítkezett be, akkor szükséges az újra bemerítkeznie. Ha valaki azelőtt merítkezett be vagy keresztelték meg, mielőtt hívő lett volna, akkor merítkezzen be újra. Ha valakit csecsemőként kereszteltek meg, akkor merítkezzen be újra. Ha valakit helytelen módon kereszteltek – vízráöntéssel, vagy meghintéssel –, akkor merítkezzen be újra. Mindezek nem biblikus keresztelések, ezért az Úrnak való engedelmességgként a helyes, biblikusan újra bemerítkezni.